

Arrest

nr. 286 783 van 29 maart 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. MBOG
Jozef Buerbaumstraat 44
2170 MERKSEM**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 18 november 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 oktober 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 november 2022 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 30 januari 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 oktober 2021 diende de verzoekende partij een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Nederlandse vader, de heer K.R.

Op 5 april 2022 werd deze aanvraag geweigerd door middel van een bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 4 mei 2022 diende de verzoekende partij een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Nederlandse vader, de heer K.R.

Op 25 oktober 2022 werd deze aanvraag geweigerd door middel van een bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.05.2022 werd ingediend door:

Naam: K.

Voor naam: C. S.-Y.

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: X

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Geboorteplaats: Paramaribo

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging met haar vader K. R. W. (RR: xxxxx) van Nederlandse nationaliteit, in toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...)

Aangezien betrokkene ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, in casu haar Nederlandse vader. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine en tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

Volgende documenten worden door betrokkene bij huidige aanvraag voorgelegd ter staving van het ten laste zijn van haar Nederlandse vader:

- Attesten OCMW Hoogstraten dd. 31.05.2022 waaruit blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon tot op datum van het attest geen financiële steun ontvingen*
- Attest Management Instituut Grondregistratie en Landinformatie Systeem (MI-GLIS) Afdeling Kantoor van de Bewaarder dd. 10.11.2021 opgesteld door de Surinaamse autoriteiten waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest geen onroerend goed bezit. De relevantie van dit attest kan echter niet worden opgemerkt, het werd immers opgesteld op een moment dat betrokkene reeds het land had verlaten. Overeenkomstig de inschrijving in de gemeente Almere dd. 15.08.2014 te Nederland blijkt betrokkene geruime tijd in Nederland te hebben verbleven voor haar komst naar België. De afhankelijkheidsrelatie dient dan ook te worden aangetoond van in het land van herkomst, namelijk Nederland, en niet het land van origine zijnde Suriname. Betreffende het gegeven dat betrokkene al dan niet materieel onvermogen is in Nederland, werd niets voorgelegd bij huidige aanvraag.*
- Salarisstroken van Ministerie van Justitie en Veiligheid voor de periode januari tot april 2022 op naam van de referentiepersoon*
- Verklaring geregistreerd inkomen 2021 van de Belastingdienst Nederland op naam van betrokkene en document van Raad voor Rechtsbijstand dd. 05.10.2021 aangaande geregistreerd inkomen in 2019. Hieruit blijkt dat betrokkene wel degelijk over inkomsten beschikte.*
- Rekeninguittekstels op naam van betrokkene met geldoverschrijvingen dd. 12.07.2016, 24.10.2016, 28.11.2016, 5.12.2016, 23.12.2016, 28.12.2016, 26.01.2017, 27.02.2017, 25.03.2027, 27.04.2017,*

18.12.2017, 17.04.2021, 2.08.2021, 2.07.2021, 1.06.2021, 16.01.2022 en 18.04.2022 van de referentiepersoon. Betrokkene diende op 11.10.2021 een eerste aanvraag gezinshereniging, het is dus redelijk te stellen dat betrokkene sinds die datum in België verblijft. Vóór de eerste aanvraag gezinshereniging zijn er aldus nog 4 recente geldoverschrijvingen van de referentiepersoon aan betrokkene (april, juni, juli en augustus 2021). Deze overschrijvingen zijn te beperkt in de tijd om te kunnen spreken van een systematische en structurele afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon. Een regelmatige betaling over een lange periode van sommen geld is nodig opdat een afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon aangetoond kan worden (arrest RvV 252.029 van 27 januari 2021). Niets sluit uit dat het overmaken van de geldsommen aan betrokkene in een andere context, dan de vermeende afhankelijkheid, plaatsvond. De regelmaat over een lange periode is met slechts 4 geldoverschrijvingen niet aangetoond. Bovendien is er een tijdsperiode die teruggaat tot december 2017 waarin betrokkene geen ondersteuning ontvangt van de referentiepersoon.

- Uittreksel uit de basisadministratie persoonsgegevens dd. 07.08.2008 van de referentiepersoon, met adres (...)
- Gemeente Almere: overzicht persoonsgegevens en burgerservicenummer dd. 15.08.2014: inschrijving in de gemeente Almere op adres (...). Wat betreft de hierboven opgesomde documenten, het uittreksel uit de basisregistratie persoonsgegevens van de referentiepersoon dateert van 2008; of hij op het moment dat betrokkene zich inschreef op hetzelfde adres nog woonachtig was, kan niet afgeleid worden uit het document. En nog, het feit dat betrokkene en de referentiepersoon op hetzelfde adres werden ingeschreven, heeft niet automatisch tot gevolg dat betrokkene ook ten laste was van de referentiepersoon.

Aan de hand van de voorgelegde documenten kan niet worden gesteld dat betrokkene afdoende heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot aan op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

Ongeacht het feit dat de afhankelijkheidsrelatie van betrokkene tegenover de referentiepersoon onvoldoende werd aangetoond, blijkt uit het dossier dat betrokkene zelf geruime tijd tewerkgesteld is, zelfs al voor huidige aanvraag gezinshereniging. Op zich is het uiteraard goed dat betrokkene de moeite doet te integreren en te werken. Echter om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit hier het geval is, noch in het land van herkomst/origine noch in België.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij sinds 03.01.2022 ononderbroken tewerkgesteld is tot op heden. Betrokkene is heden tewerkgesteld bij de werkgever AXIS NV (sinds 20.06.2022). Dit betekent dat betrokkene ook momenteel niet laste is van haar vader in België en zelfstandig in haar basisbehoeften kan voorzien. Er is dus geen sprake van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sinds 16.10.2021 op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er niet afdoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan aangemerkt worden voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 20 en 24 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij vat haar middel als volgt samen in haar synthesememorie:

“2. Met betrekking tot de schending van artikel 20,24, van de Europese Verbljfsrecht 2004/38/EEG, betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing ten onrechte dat de bepalingen van artikel 20, 24 van de Europese verbljfsrecht in casu niet van toepassing kunnen zijn. Ze verwijst hierbij naar het feit dat het loutere feit dat verzoekster een Nederlandse vader heeft haar geen verbljfsrecht kan geven.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, kan verzoekster weldegelijk naar de bepalingen van artikel 20, 24 van het Europees verbljfsrecht 2004/38/EEG verwijzen.

Er is geen twijfel over het feit dat verzoekster de dochter is van een Nederlandse onderdaan. Er ook geen twijfel over het feit dat verzoekster samen met haar vader onder eenzelfde dak in België wonen. Volgens de bepalingen van de Europese verbljfsrecht 2004/38/Eeg dient verzoekster in het bezit te worden gesteld van een verbljfsvergunning;

Aangezien verzoekster geen enkel gevaar betekent voor de openbare orde of de openbare veiligheid zodat zij niet onder de uitsluitingsgronden valt;

Dat uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing de bepaling van art 20, 24, van de Europese Verbljfsrecht 2004/38/EEG schendt;

3. *Met betrekking tot de schending van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald het voorzichtigheidsbeginsel;*

De verwerende partij stelt in haar nota dat de bestreden beslissing correct gemotiveerd zou zijn. Ze verwijst hierbij naar het feit dat verzoekster heeft kunnen antwoorden om de door de verweerder aangehaalde argumenten.

De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij de motieven van de verwerende partij louter bekritiseerd heeft. Deze kritiek zou volgens de verwerende partij niet ernstig zijn.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, gaf verzoekster voldoende elementen die de nietigverklaring van de bestreden beslissing verantwoorden.

Aangaande het attest van het management Instituut Grondregistratie

Het vertrek van verzoekster uit Suriname heeft geen invloed op de vaststellingen van het management Instituut. Het management Instituut heeft een register waarin alle eigenaars van alle grondstukken

worden geregistreerd. Het feit dat verzoekster het land van herkomst in 2014 verliet heeft geen invloed op het kwestieuze register.

In de bestreden beslissing legt de verwerende partij niet uit waarom het vertrek van verzoekster uit Suriname het attest van het Instituut irrelevant zou maken.

De verwerende partij stelt vervolgens dat verzoekster niet aangetoond zou hebben dat ze geen onroerend goed zou hebben in Nederland. Er dient gepreciseerd te worden dat verzoekster bewijzen van haar inkomen in Nederland heeft voorgelegd. Uit dit neergelegde documenten (verklaring geregistreerd inkomen 2021 en document van de Raad voor Rechtsbijstand m.b.t. inkomen 2019) blijkt dat ze over een eigen inkomen van minder 150 Euro per maand beschikte in 2019 en minder dan 50 per maand in 2021. Het dan ook niet denkbaar dat ze met dergelijk inkomen een onroerend goed kan bezitten.

De verwerende partij heeft dan ook ten onrecht gesteld dat verzoekster niets voorgelegd heeft om haar gebrek van vermogen in Nederland aan te tonen.

Aangaande de inkomen van verzoekster in Nederland

De verwerende partij stelt vervolgens dat verzoekster over een eigen inkomen beschikte in Nederland. De verwerende partij verwijst hierbij naar het attest van de belastingdienst waaruit blijkt dat ze 597 Euro in 2021 verdiende en een attest van de raad voor rechtsbijstand waaruit blijkt dat ze 1.819 in 2019 kreeg.

Uit de voormelde bewijzen van inkomen blijkt dat verzoekster in 2019 gemiddeld 150 Euro per maand kreeg. In 2021 kreeg ze ongeveer 50 Euro per maand.

Er is geen twijfel over het feit dat het voormelde inkomen niet als inkomen beschouwd kan worden in het kader van de financiële tenlasteneming. Uit het voormelde inkomen kan men afleiden dat verzoekster financieel afhankelijk was van de referentiepersoon.

Uit het voorgaande blijkt dat de motivering van de bestreden beslissing aangaande de inkomen van verzoekster in Nederland foutief is.

Aangaande geldoverschrijvingen

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat de door verzoekster neergelegde bewijzen van financiële steun niet voldoende zou zijn om de financiële afhankelijkheidsrelatie aan te tonen. De verwerende partij verwijst vooreerst naar het feit dat de kwestieuze steun beperkt in de tijd zou zijn. Ze stelt vervolgens dat verzoekster geen bewijs van financiële steun voorlegde voor de periode tussen 2008 en 2020. In tegenstelling tot wat de verwerende partij stelde heeft verzoekster voldoende aangetoond dat ze financieel afhankelijk was van haar vader.

De stelling van de verwerende partij houdt geen rekening met feit dat verzoekster bij de referentiepersoon woonde. Ze kreeg materiele steun van de deze laatste door het feit dat ze onder éénzelfde dak woonden. verzoekster had uittreksels van de Nederlandse gemeente neergelegd om aan te tonen dat ze samen met de referentiepersoon op éénzelfde adres hebben gewoond.

De verwerende partij stelt niet waarom de door verzoekster gekregen financiële steun niet voldoende zou zijn.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing verkeerd gemotiveerd is.

Aangaande de tewerkstelling van verzoekster

De verwerende partij verwijst naar de tewerkstelling van verzoekster. Deze tewerkstelling zou volgens de verwerende partij aantonen dat verzoekster financieel en materieel niet afhankelijk zou zijn van haar vader.

Verzoekster heeft weliswaar als uitzendarbeider gewerkt. Op het moment waarop ze haar attest van immatriculatie kreeg, vernam verzoekster van de bediende van het gemeentehuis dat haar kaart haar de

toegang tot de arbeidsmarkt gaf. Verzoekster dacht op dat moment dat er van haar wordt verwacht dat ze werkt en dat ze op die manier bijdraagt tot de economische ontwikkeling van het Rijk.

Uit al het voorgaande blijkt dat de motivering van de bestreden beslissing gebrekkig is en dient vernietigd te worden.

4. Met betrekking tot de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens;

De bestreden beslissing schendt de bepalingen van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens luidt als volgt:

1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op bescherming van het gezinsleven of familieleven mag ingeroepen worden door alle rechtssubjecten die de facto een gezin vormen.

Verzoekster en haar Nederlandse vader wonen samen onder eenzelfde dak. Er is geen twijfel over het hechte karakter van hun band.

De weigering van het verblijf van verzoekster betekent dat zij niet in België mag blijven, hetgeen een scheiding met haar vader betekent.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 8 EVRM schendt.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten

gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt in haar enig middel bevat de bestreden beslissing geen enkel motief dat stelt dat de verzoekende partij niet naar de bepalingen van de artikelen 20 en 24 van richtlijn 2004/38/EEG zou kunnen verwijzen. Los van deze vaststelling kan de stelling van de verwerende partij die wordt uiteengezet in de nota met opmerkingen gevolgd worden. De verwerende partij wijst erop dat de artikelen 20 en 24 van de Burgerschapsrichtlijn vallen onder 'Hoofdstuk IV: Duurzaam verblijfsrecht' van deze richtlijn.

Artikel 16 van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt:

"1. Iedere burger van de Unie die gedurende een ononderbroken periode van vijf jaar legaal op het grondgebied van het gastland heeft verbleven, heeft aldaar een duurzaam verblijfsrecht. Dit recht is niet onderworpen aan de voorwaarden van hoofdstuk III.

2. Lid 1 is eveneens van toepassing ten aanzien van familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten en die gedurende een ononderbroken periode van vijf jaar legaal in het gastland bij de burger van de Unie hebben gewoond.

(...)"

Bijgevolg volgt uit deze bepaling dat de derdelanders familieleden van Unieburgers slechts aanspraak kunnen maken op een duurzaam verblijfsrecht nadat zij gedurende een ononderbroken periode van vijf jaar legaal in het gastland bij de burger van de Unie hebben gewoond, quod non in casu. Er werd geen enkel verblijfsrecht toegekend aan de verzoekende partij zodat er geen sprake is van een legaal verblijf, laat staan dat zij recht zou hebben op een duurzaam verblijfsrecht.

De verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat haar, door het loutere feit dat zij een familielid is van een Unieburger, een duurzaam verblijfsrecht zou moeten worden toegekend en zij in het bezit zou moeten worden gesteld van een duurzame verblijfskaart.

Nu 'Hoofdstuk IV: Duurzaam verblijfsrecht' niet van toepassing is op de situatie van de verzoekende partij, kan zij ook niet op nuttige wijze de schending aanvoeren van de artikelen 20 en 24 van de Burgerschapsrichtlijn.

Overigens is het duidelijk dat de grond van de bestreden beslissing terug te vinden is in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 2, lid 2, a) en artikel 3, lid 1 van de Burgerschapsrichtlijn en niet van de artikelen 20 en 24 van deze richtlijn. Het eerste onderdeel van het enig middel mist dan ook feitelijke grondslag en is om die reden niet ontvankelijk.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : (...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

De verzoekende partij betwist geenszins de volgende motieven van de bestreden beslissing: *"Aangezien betrokkene ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, in casu haar Nederlandse vader. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van*

herkomst of origine en tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging.” Zij blijven dan ook overeind. Bovendien kan de Raad deze motieven onderschrijven. De Raad kan immers verwijzen naar expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip “ten laste” (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649) en anderzijds naar analogie naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia, alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder “te hunnen laste komen” moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 2007, 43). De Raad acht het hierbij derhalve niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris in het raam van een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als descendent, waarbij artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk als voorwaarde bepaalt dat men ten laste moet zijn van de burger van de Unie die men begeleidt of vervoegt, het bewijs eist van de descendent dat hij in het verleden ten laste was van de referentiepersoon.

De verwerende partij baseert zich op verschillende vaststellingen om te concluderen dat “Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er niet afdoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen betrokkene en de referentiepersoon.”

De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij niet uitlegt waarom haar vertrek uit Suriname tot gevolg heeft dat het attest van het Instituut irrelevant zou zijn. Zij stipt aan dat haar vertrek uit Suriname geen invloed heeft op de vaststellingen van het Instituut. De Raad kan enkel vaststellen dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de inhoud van dit attest niet betwist, maar wel van oordeel is dat, aangezien de verzoekende partij lange tijd in Nederland heeft verbleven voor haar komst naar België, zij moet aantonen ten laste te zijn geweest in Nederland en niet in Suriname. Om deze redenen acht de verwerende partij het attest van het Instituut irrelevant. De verzoekende partij betwist overigens niet dat zij voor haar komst lange tijd in Nederland heeft verbleven. Evenmin betwist zij deze motivering in de bestreden beslissing op enige concrete wijze. De bestreden beslissing bevat daarover de volgende duidelijke motieven: *“Attest Management Instituut Grondregistratie en Landinformatie Systeem (MI-GLIS) Afdeling Kantoor van de Bewaarder dd. 10.11.2021 opgesteld door de Surinaamse autoriteiten waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest geen onroerend goed bezit. De relevantie van dit attest kan echter niet worden opgemerkt, het werd immers opgesteld op een moment dat betrokkene reeds het land had verlaten. Overeenkomstig de inschrijving in de gemeente Almere dd. 15.08.2014 te Nederland blijkt betrokkene geruime tijd in Nederland te hebben verbleven voor haar komst naar België. De afhankelijkheidsrelatie dient dan ook te worden aangetoond van in het land van herkomst, namelijk Nederland, en niet het land van origine zijnde Suriname. Betreffende het gegeven dat betrokkene al dan niet materieel onvermogen is in Nederland, werd niets voorgelegd bij huidige aanvraag.”*

Wat betreft het ten laste zijn van haar vader betwist de verzoekende partij niet dat zij onafgebroken tewerkgesteld is in België sedert 3 januari 2022, dus in de periode waarin haar verblijfsaanvraag in behandeling was. Ze stipt aan dat zij op het moment waarop ze haar attest van immatriculatie kreeg, van de bediende van het gemeentehuis vernam dat haar kaart haar de toegang tot de arbeidsmarkt gaf. Zij dacht op dat moment dat er van haar werd verwacht dat ze zou werken en dat ze op die manier zou bijdragen tot de economische ontwikkeling van het Rijk.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij niet betwist dat zij op het ogenblik van het nemen van de beslissing zelf was tewerkgesteld. Voor zover bijgevolg toch zou moeten worden aangenomen dat de verzoekende partij aantoont dat zij in het herkomstland, in casu Nederland, ten laste was van haar vader, wijst de Raad erop dat dit geenszins volstaat. De verzoekende partij gaat ervan uit dat haar huidige tewerkstelling de vaststelling van een afgeleid verblijfsrecht niet in de weg mag staan, doch de Raad kan dit niet volgen. De Raad van State stelde in een gelijkaardige zaak waarin het verblijfsrecht werd geweigerd aan een descendent die gezinshereniging vroeg in functie van zijn ouder, maar die zelf werk had op het ogenblik van de bestreden beslissing, in zijn arrest nr. 245.995 van 6 november 2019:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in het bestreden arrest derhalve op wettige wijze geoordeeld dat de verwerende partij zich voor de beoordeling van de vraag of eerste verzoekster voldeed aan de voorwaarden voor het recht op gezinshereniging ook moest plaatsen op het ogenblik dat zij de aanvankelijk bestreden beslissing nam en niet enkel op het ogenblik dat eerste verzoekster de aanvraag indiende. Het volstond dus niet dat eerste verzoekster op het ogenblik van het indienen van de aanvraag ten laste was van de Belgische referentiepersoon, dit diende ook het geval te zijn op het ogenblik dat de aanvankelijk bestreden beslissing werd genomen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de aangehaalde bepalingen niet geschonden door te oordelen dat aan de voorwaarde van het ten laste zijn ook moest voldaan zijn op het ogenblik dat de aanvankelijk bestreden beslissing werd genomen. [...] De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de aangehaalde bepalingen niet geschonden door voor de interpretatie van het begrip “ten laste zijn” te aanvaarden dat de verwerende partij rekening hield met het feit dat verzoekster over eigen inkomsten beschikte en derhalve niet (meer) ten laste was van de Belgische referentiepersoon bij het nemen van de aanvankelijk bestreden beslissing.” De Raad van State heeft dit standpunt nogmaals herhaald in zijn arrest nr. 253.373 van 28 maart 2022: *“Hieruit volgt dat bij de beoordeling van de vraag of eerste verzoekster voldeed aan de voorwaarde van het “ten laste zijn” voor het recht op gezinshereniging ook rekening moest worden gehouden met de situatie op het ogenblik dat de beslissing over de aanvraag van de verzoeksters werd genomen en niet enkel met de situatie op het ogenblik dat de aanvraag werd ingediend. Het volstond dus niet dat eerste verzoekster op het ogenblik van het indienen van de aanvraag ten laste was van de Belgische referentiepersoon, dit diende ook het geval te zijn op het ogenblik dat de aanvankelijk bestreden beslissing werd genomen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de aangehaalde bepalingen niet geschonden door voor de interpretatie van het begrip “ten laste zijn” te aanvaarden dat de verwerende partij rekening hield met het feit dat verzoekster over (als dusdanig niet betwiste) eigen inkomsten in België beschikte en derhalve niet ten laste was van de Belgische referentiepersoon bij het nemen van de aanvankelijk bestreden beslissing.”* De Raad wijst er dienaangaande op dat de redactie van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° juncto artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet niet uitsluit dat de verzoekende partij moet aantonen – ook na haar komst naar België en gedurende de periode dat de in België ingediende aanvraag nog loopt – ten laste te zijn van de referentiepersoon. Er is in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet immers sprake van bloedverwanten in neerdalende lijn *“die te hunnen laste zijn”*, hetgeen niet uitsluit dat aan de situatie van het ten laste zijn ook actueel en in België moet zijn voldaan. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij in het kader van een aanvraag van een descendent oordeelt dat de eigen tewerkstelling van de aanvrager aantoonde dat deze niet ten laste is van de ascendent. De aanvraag wordt beoordeeld op het ogenblik dat de weigeringsbeslissing wordt genomen en niet enkel aan de hand van de gegevens die door de verzoekende partij werden aangebracht bij het indienen van de aanvraag. Aangezien de verzoekende partij haar onafgebroken tewerkstelling in België niet betwist en evenmin aantoonde dat deze niet voldoende is om in haar levensonderhoud te voorzien en zij dus alsnog als ten laste van haar vader zou moeten worden beschouwd, volstaat dit motief om de bestreden beslissing te schragen. De kritiek die de verzoekende partij nog uit aangaande de volgens haar verkeerde beoordeling van haar inkomen in Nederland, aangaande de geldoverschrijvingen en het al dan niet bezitten van een onroerend goed in Nederland is niet relevant daar dit betrekking heeft op overtuigende motieven.

Waar de verzoekende partij ten slotte de schending van haar gezinsleven met haar vader in de zin van artikel 8 van het EVRM aanvoert, merkt de Raad op dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, worden aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Dit vertaalt zich in het wettelijk criterium van het ten laste zijn voor kinderen vanaf 21 jaar. Derhalve werd de proportionaliteitstoets en belangenafweging in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging in principe reeds doorgevoerd in de wettelijke bepalingen (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772). De verwerende partij moest, gelet op het voorgaande geen bijkomend onderzoek doen naar en motiveren in het licht van artikel 8 van het EVRM in het kader van de beslissing tot weigering van verblijf.

Voorts moet nog worden vastgesteld dat de thans bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten in zich draagt, zodat ze niet met zich meebrengt dat de verzoekende partij van haar vader wordt gescheiden.

De verzoekende partij maakt de schending van artikel 8 van het EVRM om die reden niet aannemelijk.

De verzoekende partij betwist de overige motieven van de bestreden beslissing niet, zodat zij overeind blijven.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU